

ESBOÇ POÈTIC

ENIGMÀTICA

Esguardant un pomell de roses
què n'han dit de coses!...
Les roses.
Quan les roses parlen de coses,
Les roses.
Les coses d'avui... i de sempre.
Les roses.
Fitant-les amorosidament
expliquen les coses.
Les roses.
En son caliu oculten les coses.
Les roses.
Coses pel temps extingides ha.
Les roses.
En resplendeixen de formosor
Les roses.
Més, ai! tenen espines punyents.
Les roses.
Però es punyint que en diuen de coses...
Les roses.

L'AMOR I LA ROSA

He oït parlar calmosament a una rosa
amb l'amor que pel rosè esdeixondria:
si posseïxes com jo sentors de rosa
digues, per què fineix quan ja no nia?.

Suau ha dit: com tú sóc rosa formosa,
posseeixo bellesa i també perfum,
però, tu, també t'esfulles calmosa
i de ta boniquesa perds la llum.

Se n'extingeix suaument la meua vida,
però no sóc tant injusta com tu,
sóc flor d'olorosos pètels mardida
que tinc un perfum que no té ningú.

Marcits els pètels, ma vida extingida,
perfum exhalo arreu d'on m'ha posat,
el meu suau perfum en guareix la vida
d'aqueslls cors que tu has martiritzat

Ma del Pilar MONTSERRAT i PUIG

L'AMOR A LES FLORS

o las estimém pas gayre, tal com sona. Pochs
son realment els qui's cuyden de las flors.
Molts, en veritat, cercan ab passió novas formas
de flor, basquejant-se per ellas com un nen pel
kaleidoscop. A molts també'ls pla tenir un bon
assortit de flors en la estuba, com els agrada
un bon servey de plata á taula. Molts s'interese
ssen científicament en ellas, anque més en la
nomenclatura qu'en las flors. Y una pocha fru-
heixen llurs jardins. Però jo may he sentit
dir que una pesa de terra bona pera edificar
no s'edifiqui perque fa bonas flors. May he
sentit dir que's mantingui un parch pera la
cría de jacints salvatjes, com s'en mantenen
pera la de besties salvatjes. Y essent com es
la primavera el temps principal de la flori-
da, jo veig que la major part de la gent pas-
san á gratscient aquesta edició
san a gratscient aquesta estació en las ciutats.

Fa cosa d'un parell d'anys un emich meu, de
vista molt fina y d'humor excéntrich, se va fi-
car al cap violar aquesta costum nacional y a-
nar al Tyrol en primavera. Atravessava ab una

colla de companys tan ceparruts com ell una
vall vehina a Landeck, quan al lluny aparegué
una montanya cenyida á mitja falda ab una fai-
xa blava, com la nostra regine. ¿Ere un núvol
blau? ¿Una blava banda horizontal del ayre ma-
teix que Ticieno respirá en sa joventut, y que
cap més mortal havia de respirar altre cop? ¿E-
ra un efecte de miratge -un meteor? ¿Remendria
en zent aprop? (deu millas de sinuós camí so-
parava encara als vianants del peu de la mon-
tanya). Aytals eran els dubtes que aquell efec-
te'ls suggeria. El meu emich de vista fina fou
l'únich d'afirmar qu'alló era real; -fos lo
que fos, no era pas ayre, no s'esvahiria. Les
deu millas de camí foran fetas, el carruatje
deixat, la montanya assolida. Y allí'ls espera-
va pacientment, expandint-se encara ab més ampla
opulencia i lluhor més celestial, un cinzell
de gencianas. Aytals cosas se poden veure real-
ment als Alps en primavera, y no més qu'en pri-
mavera. Malgrat això, observo que'l comú de la
gent prefereixen anarhi á la tardor.

John RUSKIN.